

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2013. gada 22. oktobrī*

Prasība atcelt tiesību aktu — Padomes Lēmums 2011/853/ES — Eiropas Konvencija par tiesisko aizsardzību pakalpojumiem, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi vai nodrošina to — Direktīva 98/84/EK — Juridiskais pamats — LESD 207. pants — Kopējā tirdzniecības politika — LESD 114. pants — Iekšējais tirgus

Lietā C-137/12

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko 2012. gada 12. martā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv *E. Cujo*, kā arī *I. Rogalski*, *R. Vidal Puig* un *D. Stefanov*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

ko atbalsta

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *D. Warin* un *J. Rodrigues*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *H. Legal* un *J.-P. Hix*, kā arī *R. Liudvinaviciute-Cordeiro*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Francijas Republika, ko pārstāv *G. de Bergues* un *D. Colas*, kā arī *N. Rouam*, pārstāvji,

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv *C. Wissels*, *M. Bulterman* un *M. de Ree*, pārstāves,

Polijas Republika, ko pārstāv *M. Szpunar* un *B. Majczyna*, pārstāvji,

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv *A. Falk* un *C. Stege*, pārstāves,

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv *A. Robinson*, pārstāvis, kam palīdz *G. Facenna*, *barrister*,

personas, kas iestājušās lietā.

* Tiesvedības valoda – franču.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris, priekšsēdētāja vietnieks K. Lénartss [*K. Lenaerts*] (referents), palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], E. Juhāss [*E. Juhász*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], K.G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], K. Toadere [*C. Toader*], E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] un K. Vajda [*C. Vajda*],

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs V. Turē [*V. Turrès*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 30. aprīļa tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2013. gada 27. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Komisija lūdz atcelt Padomes 2011. gada 29. novembra Lēmumu 2011/853/ES par to, lai Savienības vārdā parakstītu Eiropas Konvenciju par tiesisko aizsardzību pakalpojumiem, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi vai nodrošina to (OV L 336, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

Atbilstošās tiesību normas

Direktīva 98/84/EK

- 2 Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome 1998. gada 20. novembrī pieņēma Direktīvu 98/84/EK par tiesisku aizsardzību pakalpojumiem, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi vai nodrošina to (OV L 320, 54. lpp.).
- 3 Atbilstoši Direktīvas 98/84 1. pantam ar nosaukumu “Piemērošanas joma” tās mērķis ir tuvināt dalībvalstu noteikumus attiecībā uz pasākumiem pret nelegālām iekārtām, kas dod neatļautu piekļuvi aizsargātiem pakalpojumiem.
- 4 Minētās direktīvas 2. pantā ar nosaukumu “Definīcijas” ir noteikts:

“Šajā direktīvā:

- a) “aizsargāts pakalpojums” nozīmē turpmāk uzskaitītos pakalpojumus, ko sniedz par maksu un pamatojoties uz ierobežotu piekļuvi:
 - “televīzijas apraide”, kā tā definēta [Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīvas 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 23. lpp.),] 1. panta a) punktā,
 - “radioaprāide”, kas nozīmē jebkuras tādas radioprogrammas pārraidi pa vadiem vai ēterā, ieskaitot satelītpārraidi, kas paredzēta plašai sabiedrībai,

— “informācijas sabiedrības pakalpojumi”, kā tie definēti 1. panta 2. punktā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīv[ā] 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), ar ko paredz informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā, kā arī noteikumus attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem [(OV L 204, 37. lpp.)],

vai ierobežotas piekļuves nodrošināšana iepriekš uzskaitītajiem pakalpojumiem, [kas ir] uzskatāma par atsevišķu pakalpojumu;

b) “ierobežota piekļuve” ir jebkurš tehnisks līdzeklis un/vai vienošanās, saskaņā ar kuru piekļuve aizsargātajam pakalpojumam saprotamā formā ir atkarīga no tā, vai ir dota iepriekšēja individuāla atļauja;

c) “ierobežotas piekļuves iekārta” ir jebkura ierīce vai programma, kas paredzēta vai pielāgota tā, lai saprotamā formā dotu piekļuvi aizsargātajam pakalpojumam;

[..]

e) “nelegāla iekārta” ir jebkura iekārta vai programma, kas paredzēta vai pielāgota tā, lai saprotamā formā dotu piekļuvi aizsargātajam pakalpojumam bez pakalpojumu sniedzēja atļaujas;

[..].”

5 Šīs pašas direktīvas 3. panta ar nosaukumu “Iekšējā tirgus principi” 1. punktā ir paredzēts:

“Katra dalībvalsts veic visus nepieciešamos pasākumus, lai savā teritorijā aizliegtu 4. pantā uzskaitītās darbības un nodrošinātu 5. pantā noteiktās sankcijas un zaudējumu atlīdzināšanu.”

6 Direktīvas 98/84 4. pantā par nelikumīgām darbībām ir noteikts:

“Dalībvalsti[s] savā teritorijā aizliedz visas turpmāk uzskaitītās darbības:

a) nelikumīgu ierīču ražošanu, importu, izplatīšanu, pārdošanu, izīrēšanu vai turēšanu īpašumā komerciāliem mērķiem;

b) nelegālas ierīces uzstādīšanu, uzturēšanu vai nomainīšanu komerciāliem mērķiem;

c) komerciālu ziņu izmantošanu, lai reklamētu nelegālas iekārtas.”

7 Atbilstoši minētās direktīvas 5. pantam ar nosaukumu “Sankcijas un zaudējumu atlīdzināšana [tiesiskās aizsardzības līdzekļi]”:

“1. Sankcijām jābūt efektīvām, preventīvām un proporcionālām iespējamajām pārkāpuma sekām.

2. Dalībvalstis veic visus nepieciešamos pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka aizsargāto pakalpojumu sniedzējiem, kurus ietekmē nelikumīga darbība, kas konkretizēta 4. pantā un veikta to teritorijā, ir pieejami attiecīgi tiesiskās aizsardzības līdzekļi, tostarp iespēja iesniegt prasību par zaudējumu atlīdzinājumu vai izmantot citus preventīvus līdzekļus un, vajadzības gadījumā, ir tiesības pieprasīt nekomerčiālu atbrīvošanos no nelegālajām ierīcēm [nelegālu ierīču izņemšanu no komercapgrozības].”

Eiropas Konvencija par tiesisko aizsardzību pakalpojumiem, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi vai nodrošina to

- 8 1999. gadā Eiropas Padome veica Konvencijas par tiesisko aizsardzību pakalpojumiem, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi vai nodrošina to, izstrādi. 1999. gada 16. jūlijā Eiropas Savienības Padome atļāva Komisijai Eiropas Kopienas vārdā piedalīties sarunās par šo konvenciju. Padomes šajā pašā datumā pieņemtajās pamatnostādņēs sarunām bija paredzēts, ka Komisija piedalās sarunās, lai nodrošinātu, ka šī konvencija it īpaši attiecībā uz sankcijām atbilst Direktīvai 98/84.
- 9 Eiropas Konvenciju par tiesisko aizsardzību pakalpojumiem, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi vai nodrošina to (OV 2011, L 336, 2. lpp.; turpmāk tekstā – “Konvencija”) Eiropas padome pieņēma 2001. gada 24. janvārī un tā stājās spēkā 2003. gada 1. jūlijā.
- 10 Skaidrojošā ziņojuma par konvenciju 10., 11. un 13. punktā ir ietvertas šādas norādes:

“10. Ārpus Savienības tiesību normu pieeja kodēto pakalpojumu prettiesiskai saņemšanai katrā valstī ir atšķirīga; dažās valstīs tiesību akti, kuru mērķis ir cīnīties ar tieši šo problēmu, jau ir ieviesti. Citās valstīs tiesību normas ir nepilnīgas un aizsargā tikai noteiktus pakalpojumus (proti, radioapraides pakalpojumus) vai sodi tiek uzlikti tikai par noteiktām darbībām un, visbeidzot, vēl citās valstīs nav nekādas tiesiskās aizsardzības pret pakalpojumu, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi, pirātismu.

11. Ņemot vērā iepriekš izklāstīto un lai nodrošinātu vienādu pakalpojumu, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi, minimālās aizsardzības līmeni visā Eiropā, šķita nepieciešams un tika nolemts, ka Eiropas Padomei šajā jautājumā ir jāizstrādā saistošs juridisks dokuments. Turklāt [K]onvencija par tiesisko aizsardzību pakalpojumiem, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi vai nodrošina to, plašākas Eiropas līmeni lietderīgi papildinātu [Direktīvu 98/84].

[..]

Preambula

13. Preambulā ir īsi izklāstīti galvenie iemesli, kuru dēļ Eiropas Padomes dalībvalstis izstrādāja [K]onvenciju šajā jautājumā [..]. Tā uzsver, ka radio, televīzijas un informācijas sabiedrības pakalpojumu, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi un kas tiek piedāvāti par samaksu, sniedzēji ir apdraudēti ar paralēlas “rūpniecības”, kas ražo, tirgo un izplata nelikumīgu piekļuvi šiem pakalpojumiem nodrošinošas iekārtas, pastāvēšanu, un tātad tā norāda uz nepieciešamību šo pakalpojumu aizsardzībai Eiropā ievērot kopēju politiku. Padome uzsver arī krimināltiesisko un administratīvo sankciju par nelikumīgām darbībām lietderību ir īpaši preventīvā nolūkā.”
- 11 Konvencijas I iedaļas, kurā ir ietverti vispārīgi noteikumi, 1. pantā ar nosaukumu “Temats un mērķis” ir noteikts:

“Šī konvencija attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem un radioapraides pakalpojumiem par maksu, kuri pamatojas uz ierobežotu piekļuvi vai nodrošina to. Šīs konvencijas mērķis ir Pušu teritorijā noteikt par nelikumīgām konkrētas darbības, ar kurām panāk neatļautu piekļuvi aizsargātiem pakalpojumiem, un tuvināt Pušu tiesību aktus šajā jomā.”

12 Konvencijas šīs pašas iedaļas 2. pantā ar nosaukumu “Definīcijas” ir noteikts:

“Šajā aktā:

- a) “aizsargāts pakalpojums” nozīmē jebkuru no turpmāk uzskaitītajiem pakalpojumiem, ja to sniedz par maksu un pamatojoties uz ierobežotu piekļuvi:
 - televīzijas programmu pakalpojumi, kā tie definēti [2. pantā] grozītajā Eiropas Konvencijā par pārrobežu televīziju,
 - radioaprāides pakalpojumi, proti, tādas radioprogrammas pa vadiem vai ēterā, tostarp satelītpārraide, kas paredzētas plašai sabiedrībai,
 - informācijas sabiedrības pakalpojumi, ko sniedz elektroniski, pa attālumu un pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma,

vai ierobežotas piekļuves sniegšanu iepriekšminētajiem pakalpojumiem, kuru uzskata par atsevišķu pakalpojumu;

- b) “ierobežota piekļuve” ir jebkurš tehnisks pasākums un/vai līdzeklis, saskaņā ar kuru piekļuve saprotamā formā kādam no šā panta a) punktā minētajiem pakalpojumiem ir atkarīga no tā, vai ir dota iepriekšēja individuāla atļauja;
- c) “ierobežotas piekļuves iekārta” ir jebkura ierīce vai programma un/vai iekārta, kas paredzēta vai pielāgota tā, lai saprotamā formā dotu piekļuvi kādam no šā panta a) punktā minētajiem pakalpojumiem;
- d) “nelikumīga iekārta” ir jebkura ierīce vai programma un/vai iekārta, kas paredzēta vai pielāgota tā, lai bez pakalpojumu sniedzēja atļaujas saprotamā formā dotu piekļuvi kādam no šā panta a) punktā minētajiem pakalpojumiem.”

13 Konvencijas II iedaļas ar nosaukumu “Nelikumīgas darbības” 4. pantā ar nosaukumu “Pārkāpumi” ir paredzēts:

“Vienas Puses teritorijā par nelikumīgām tiek uzskatītas šādas darbības:

- a) nelikumīgu iekārtu izgatavošana vai ražošana komerciāliem mērķiem;
- b) nelikumīgu iekārtu importēšana komerciāliem mērķiem;
- c) nelikumīgu iekārtu izplatīšana komerciāliem mērķiem;
- d) nelikumīgu iekārtu pārdošana vai iznomāšana komerciāliem mērķiem;
- e) nelikumīgu iekārtu turēšana komerciāliem mērķiem;
- f) nelikumīgu iekārtu uzstādīšana, uzturēšana tehniskajā kārtībā vai nomainīšana komerciāliem mērķiem;
- g) nelikumīgu iekārtu komerciāla veicināšana, mārketings vai reklāma.

Katra Puse jebkurā brīdī ar Eiropas Padomes ģenerālsēkretāram adresētu deklarāciju var paziņot, ka tā uzskatīs par nelikumīgām arī citas darbības, kas nav minētas šā panta pirmajā daļā.”

14 Konvencijas III iedaļā ar nosaukumu “Sankcijas un tiesiski [tiesiskās aizsardzības] līdzekļi” ir ietverts tās 5.–7. pants.

15 Atbilstoši Konvencijas 5. pantam ar nosaukumu “Sankcijas par nelikumīgām darbībām”:

“Puses pieņem pasākumus, ar kuriem 4. pantā minētās nelikumīgās darbības kļūst krimināltiesiski, administratīvi vai citādi sodāmas. Sankcijām jābūt iedarbīgām, atturošām un samērīgām ar pārkāpuma iespējamajām sekām.”

16 Konvencijas 6. panta ar nosaukumu “Konfiskācijas pasākumi” redakcija ir šāda:

“Puses pieņem attiecīgus pasākumus, kas varētu būt vajadzīgi, lai ļautu arestēt un konfiscēt tās nelikumīgās iekārtas vai veicināšanas, mārketinga vai reklāmas materiālus, kurus izmanto pārkāpuma izdarīšanai, kā arī apropriēt [konfiscēt] jebkādu peļņu un finansiālus ieguvumus, ko gūst no nelikumīgās darbības.”

17 Konvencijas 7. pantā ar nosaukumu “Civiltiesību procedūras” ir noteikts:

“Puses pieņem vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka to aizsargāto pakalpojumu sniedzēju rīcībā, kuru intereses aizskartas ar kādu no 4. pantā minētajām darbībām, būtu piemēroti tiesiski [tiesiskās aizsardzības] līdzekļi un jo īpaši lai tie varētu iesniegt prasību par zaudējumu atlīdzināšanu un panākt rīkojuma vai kāda cita preventīva pasākuma pieņemšanu, kā arī, attiecīgā gadījumā, prasīt, lai nelikumīgās iekārtas tiktu izņemtas no komerciālās aprites.”

18 Konvencijas 8. pantā ar nosaukumu “Starptautiskā sadarbība” ir paredzēts:

“Puses apņemas sniegt savstarpēju palīdzību šīs konvencijas īstenošanā. Puses saskaņā ar starptautiskajiem instrumentiem, kas ir spēkā starptautiskajā sadarbībā krimināltiesību vai administratīvo tiesību jomā, un saskaņā ar to iekšējo tiesību sistēmu savstarpēji vienojas par iespējami visplašākajiem sadarbības pasākumiem izmeklēšanā un tiesvedībā attiecībā uz krimināltiesiskajiem vai administratīvajiem pārkāpumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju.”

19 Konvencijas 11. panta ar nosaukumu “Saikne ar citām konvencijām vai nolīgumiem” 4. punktā ir paredzēts:

“Puses, kas ir Eiropas Kopienas dalībvalstis, to savstarpējās attiecībās piemēro Kopienas tiesību aktus, un tāpat no šīs konvencijas izrietošās normas tās piemēro tikai tad, ja nav neviena Kopienas tiesību akta, ar kuru reglamentē attiecīgo īpašo jautājumu.”

20 Šo konvenciju ir noslēgušas septiņas Eiropas Savienības dalībvalstis, proti, Bulgārijas Republika, Francijas Republika, Horvātijas Republika, Kipras Republika, Nīderlandes Karaliste, Rumānija un Somijas Republika.

Tiesvedības priekšvēsture

Otrais ziņojums par Direktīvu 98/84

21 2008. gada 30. septembrī Komisija pieņēma savu Otro ziņojumu par to, kā īstenota Direktīva 98/84 (COM(2008) 593, galīgā redakcija; turpmāk tekstā – “Otrais ziņojums par Direktīvu 98/84”).

22 Otrajā ziņojumā par Direktīvu 98/84 ir ietvertas šādas norādes:

“[..]

2.4. Starptautiskā dimensija

Eiropas Savienības paplašināšanās ir mainījusi pirātisma ģeogrāfiju – agrāk pirātisms bija izteikts dažās Austrumeiropas valstīs. Tagad šīs valstis ir [..] Savienības dalībvalstis, un [Direktīvas 98/84 transponēšana] ir organizējošais elements pirātisma apkarošanā.

Turklāt kandidātvalstis [..], pievienošanās valstis [..], potenciālās kandidātvalstis [..] tuvina savus tiesību aktus, pamatojoties uz *acquis communautaire*. [..]

Papildus Eiropas Savienības paplašināšanās ietekmei jāmin, ka ar Eiropas Ekonomikas zonas Apvienotās komitejas 2001. gada 28. februāra Lēmumu Nr. 17/2001 [Direktīva 98/84] ir iestrādāta EEZ līgumā [..].

Tālāk Komisijas rīcības iespējas nesniedzas. Tomēr ar [Konvenciju] tiek ieviesta aizsardzība, kas līdzīga [Direktīvā 98/84] noteiktajai, un šo konvenciju paredzēts ratificēt visās 47 minētās [Eiropas Padomes] dalībvalstīs, kā arī Baltkrievijā un Svētajā Krēslā.

Pašlaik šo [K]onvenciju ir parakstījušas 11 valstis [..], bet ratificējušas – 8. Ir sāкта [K]onvencijas ratificēšana Eiropas Kopienā. Šī ratifikācija varētu dot jaunu impulsu ratifikācijas procesam citās valstīs un tādējādi nodrošināt attiecīgo pakalpojumu sniedzēju aizsardzību ārpus [..] Savienības teritorijas.

[..]

4.2.4. [Konvencijas] ratifikācija

Minētajai [K]onvencijai ir liels potenciāls nodrošināt ierobežotas piekļuves pakalpojumu aizsardzību starptautiskā mērogā, pārsniedzot Eiropas Savienības robežas. Šīs [K]onvencijas ratifikācija Eiropas Kopienā dotu jaunu impulsu starptautiskai rīcībai Eiropas Padomes 47 dalībvalstu vidū.

Tāpēc Komisija drīzumā ierosinās Padomei ratificēt šo [K]onvenciju Eiropas Kopienas vārdā.”

Priekšlikums Padomes lēmumam

23 2010. gada 15. decembrī Komisija Padomei paziņoja tostarp priekšlikumu Padomes lēmumam, kas balstīts uz LESD 207. panta 4. punktu, lasot to kopā ar LESD 218. panta 5. punktu, par to, lai parakstītu Eiropas Konvenciju par tiesisko aizsardzību pakalpojumiem, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi vai nodrošina to (COM(2010) 753, galīgā redakcija; turpmāk tekstā – “Priekšlikums lēmumam”).

24 Atbilstoši šī Priekšlikuma lēmumam paskaidrojuma rakstam:

“[..]

9. Kļuvis skaidrs, ka pakalpojumiem, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi vai nodrošina to, plaša un efektīva aizsardzība ir īpaši vajadzīga. Patiešām, daudzas Eiropas valstis, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis, var kļūt par atbalsta punktiem ierobežotas piekļuves pakalpojumu pirātēšanas iekārtu izstrādei un izplatībai, ja to tiesību sistēma neparedz sankcijas pret šo ļoti specifisko pirātēšanas darbību. Tādējādi bija vēlams paplašināt [Direktīvas 98/84] darbības jomu un radīt kopīgu un efektīvu Eiropas mēroga tiesisko regulējumu šo pakalpojumu aizsardzībai.

[..]

14. Starp abiem tekstiem ir tikai nelielas redakcionālas atšķirības. Tādējādi [K]onvencija inkriminē ne tikai nelikumīgo iekārtu izgatavošanu, bet arī to ražošanu. Konvencijā skaidrāk definētas arī sankcijas, kas paredzētas par darbībām, kuras atzītas par nelikumīgām, jo tajā paredzēts, ka tās ir kriminālas, administratīvas vai cita veida. Tomēr tāpat kā [Direktīvā 98/84] sankcijām jābūt proporcionālām, preventīvām un efektīvām. Secinot, [..] [K]onvencijas teksta redakcionālās atšķirības nekādi negroza [Direktīvas 98/84] saturu un nozīmi.

[..]

16. Otrajā [ziņojumā par Direktīvu 98/84] [..] Komisija [..] norādīja, ka tam, ka Eiropas Savienība paraksta [K]onvenciju, vajadzētu mudināt Eiropas Padomes dalībvalstis raitāk to ratificēt un tādējādi ierobežotas piekļuves pakalpojumu juridisko aizsardzību paplašināt aiz [Savienības] robežām.

[..]”

Apstrīdētais lēmums

25 Papildus LESD 218. panta 5. punktam apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats ir LESD 114. pants, nevis, kā to ierosināja Komisija, LESD 207. panta 4. punkts.

26 Atbilstoši minētā lēmuma preambulas 3. un 5. apsvērumam:

“(3) Ar konvenciju tiek ieviests tiesiskais regulējums, kas ir gandrīz tāds pats kā [Direktīvā 98/84].

[..]

(5) Konvencijas parakstīšana palīdzētu paplašināt to noteikumu piemērošanu ārpus Savienības robežām, kuri līdzīgi [Direktīvā 98/84] ietvertajiem noteikumiem, un izveidotu ierobežotas piekļuves pakalpojumu tiesisko regulējumu, kas būtu piemērojams visā Eiropas kontinentā.”

27 Atšķirībā no Priekšlikuma lēmumam apstrīdētā lēmuma preambulā ir ietverts 6. apsvēruma, kura redakcija ir šāda:

“Pieņemot [Direktīvu 98/84], Savienība īstenoja savu iekšējo kompetenci jomās, uz ko attiecas konvencija, izņemot attiecībā uz tās 6. un 8. pantu, ciktāl 8. pants attiecas uz pasākumiem saskaņā ar 6. pantu. Tāpēc konvenciju vajadzētu parakstīt gan Savienībai, gan tās dalībvalstīm.”

28 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā ir paredzēts:

“Ar šo tiek atļauts Savienības vārdā parakstīt [..] Konvenciju [..], ņemot vērā tās noslēgšanu.

Konvencijas teksts ir pievienots šim lēmumam.”

29 Atbilstoši minētā lēmuma 2. pantam:

“Ar šo Padomes priekšsēdētājs tiek pilnvarots norīkot personu vai personas, kas ir tiesīgas Savienības vārdā parakstīt konvenciju.”

30 Saskaņā ar minētā lēmuma 3. pantu, tas ir stājies spēkā no tā pieņemšanas dienas.

- 31 Atšķirību starp Komisijas Priekšlikumu lēmumam un apstrīdēto lēmumu dēļ, kas minētas šī sprieduma 25. un 27. punktā, Komisija ar Padomes sanāksmes, kuras laikā tika pieņemts šis lēmums, protokolam pievienoto paziņojumu atteicās paust savu nostāju.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

- 32 Komisija prasa Tiesai atcelt apstrīdēto lēmumu un piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 33 Padome prasa noraidīt prasību kā nepamatotu un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 34 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 6. augusta rīkojumu Francijas Republikai, Nīderlandes Karalistei, Polijas Republikai, Zviedrijas Karalistei un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotai Karalistei tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam, turpretī Parlamentam tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

Par prasību

- 35 Komisija savas prasības atbalstam izvirza divus pamatus. Pirmā pamata ietvaros tā apgalvo, ka juridiskā pamata apstrīdētā lēmuma pieņemšanai izvēle ir kļūdaina. Otrais pamats attiecas uz LESD 2. panta 1. punktā un 3. pantā paredzētās Savienības ārējās ekskluzīvās kompetences pārkāpumu.

Lietas dalībnieku argumenti

- 36 Sava pirmā pamata kontekstā Komisija, kuru atbalsta Parlaments, norāda, ka apstrīdētais lēmums ietilpst kopējā tirdzniecības politikā un tārad tas būtu bijis jāpieņem, pamatojoties uz LESD 207. panta 4. punktu.
- 37 Pirmkārt, no Savienības viedokļa Konvencijas mērķis galvenokārt esot nodrošināt līgumslēdzēju pušu, kas nav Savienības dalībnieces, tirgos atbilstošu attiecīgo pakalpojumu aizsardzību, lai Savienības pakalpojumu sniedzējiem šajos tirgus atvieglotu un veicinātu šo pakalpojumu sniegšanu ekonomiski dzīvotspējīgos apstākļos.
- 38 Šajā kontekstā Konvencijas 1. panta otrajā teikumā minētā tiesību aktu tuvināšana, kā arī pēdējās minētās 4. pantā paredzēto darbību aizliegšana pašas par sevi neesot mērķi, bet līdzekļi, lai sasniegtu šajā konvencijā izvirzītos mērķus.
- 39 Turklāt tas, ka dažu Konvencijā paredzēto pasākumu, piemēram, aizlieguma eksportēt uz Savienību nelikumīgas ierīces un ar tām saistītos pakalpojumus, mērķis galu galā esot aizsargāt iekšējo tirgu un Savienībā reģistrētos pakalpojumu sniedzējus, neliecinot pret Konvencijas saistību ar kopējo tirdzniecības politiku.
- 40 Pēc Komisijas domām, Konvencijas 11. panta 4. punktā ir apstiprināts, ka līgumslēdzēju pušu galvenais izvirzītais mērķis neesot Savienības iekšējā tirgus darbības uzlabošana, bet pakalpojumu sniegšanas starp šīs pusēm veicināšana un atvieglošana.
- 41 Runājot par Konvencijas 6. un 8. pantu, tiem esot tikai pakārtota nozīme un tārad tie neattaisnojot atsauci uz LESD 114. pantu kā apstrīdētā lēmuma juridisko pamatu.
- 42 Otrkārt, Konvencija galvenokārt attiecoties uz pakalpojumu, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi, sniegšanu starp Savienību un citām Eiropas valstīm. Tās mērķis esot papildināt Direktīvu 98/84, paplašinot tajā ieviesto aizsardzību pret pirātiskām darbībām šo citu valstu teritorijās.

- 43 Treškārt, Konvencija tieši un tūlītēji ietekmējot gan pakalpojumu sniedzēju spēju sniegt pakalpojumu, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi, gan arī nelegālu ierīču un ar šīm ierīcēm saistīto pakalpojumu tirdzniecību. Tās mērķis ir tieši novērst šķēršļus aizsargāto pakalpojumu sniegšanai, aizliedzot jebkādas komercdarījumus, kas padara iespējamu elektronisku pirātismu vai datorpirātismu. Tādējādi tā sniedz tiešu un tūlītēju ieguldījumu aizsargāto pakalpojumu sniegšanas starp Savienību un citām Eiropas valstīm, kurās šobrīd nav ieviesta nekāda atbilstoša aizsardzība, atvieglošanā un veicināšanā.
- 44 Padome, kuru atbalsta Francijas Republika, Nīderlandes Karaliste, Polijas Republika, Zviedrijas Karaliste un Apvienotā Karaliste, norāda, ka apstrīdētā lēmuma atbilstošais juridiskais pamats ir LESD 114. pants.
- 45 Šīs lietas dalībnieces apgalvo, pirmkārt, ka Konvencijas mērķis ir tuvināt pēdējās minētās līgumslēdzēju pušu tiesību aktus, tostarp dalībvalstu tiesību aktus, lai efektīvi cīnītos pret nelikumīgu piekļuvi attiecīgajiem pakalpojumiem, kas apdraud to sniedzēju ekonomisko dzīvotspēju un tāvad sabiedrībai piedāvāto programmu un pakalpojumu dažādību, paredzot pieņemt kopējas nelikumīgo darbību definīcijas un ieviešot kopēju sankciju un tiesiskās aizsardzības līdzekļu sistēmu.
- 46 Konvencijas galvenais mērķis, tāpat kā Direktīvas 98/84 mērķis, kuru Konvencija papildina, esot apkarot vai novērst tos šķēršļus attiecīgo pakalpojumu sniegšanai, kas rodas no atšķirībām valsts tiesību normās, lai aizsargātu tirgus pareizu darbību un uzlabotu iekšējā tirgus darbību. Konkrētāk, Konvencijas mērķis ir apkarot risku, ka trešās valstis tiek izmantotas par izejpozīciju nelikumīgu ierīču eksportēšanai vai ar šīm ierīcēm saistīto pakalpojumu sniegšanu Savienībā, kurš apdraudētu iekšējā tirgus darbību un aizsardzības lietderīgo iedarbību, kas šajā tirgū ir ieviesta ar šo pašu direktīvu.
- 47 Šajā kontekstā līgumslēdzēju pušu tiesību aktu tuvināšana, kā arī Konvencijas 4. pantā uzskaitīto darbību aizliegums neesot tikai vienkārši paņēmieni vai metodes, lai sasniegtu pēdējā minētajā izvirzītos mērķus, bet paši tās izvirzītie mērķi.
- 48 Francijas Republika arī uzsver, ka atšķirībā no Direktīvas 98/84 Konvencija tās 6. un 8. pantā ietver tiesību normas attiecībā uz aresta vai konfiskācijas pasākumiem, kā arī starptautisko sadarbību. Polijas Republika un Zviedrijas Karaliste savukārt apgalvo, ka Savienībai katrā ziņā nav pilnvaru noslēgt starptautisku nolīgumu, kas attiecas uz aresta un konfiskācijas krimināltiesiska rakstura pasākumiem, pamatojoties uz LESD 207. pantu.
- 49 Padome, kuru atbalsta Francijas Republika un Apvienotā Karaliste, otrkārt, norāda, ka apstākļi, ka Konvencija aptver arī pakalpojumu sniegšanu, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi, starp Savienību un trešām valstīm, nekādā ziņā nenozīmē, ka tā drīzāk ir piemērojama šiem pakalpojumiem, nevis pakalpojumiem, kas tiek sniegti Savienībā.
- 50 Šīs pašas lietas dalībnieces, kā arī Nīderlandes Karaliste un Zviedrijas Karaliste, treškārt, norāda, ka ietekme, kāda izskatāmajā lietā Konvencijai varētu būt uz pakalpojumu sniegšanu starp Savienību un citām līgumslēdzējam pusēm, esot tikai netieša un atvasināta.

Tiesas vērtējums

- 51 Vispirms ir jānorāda, ka tiesvedības dalībnieces ir vienisprātis, ka apstrīdētais lēmums pamatoti ir balstīts uz LESD 218. panta 5. punktu. Turpretī tām ir domstarpības par to, vai šī lēmuma pieņemšanai ir atbilstošs cits juridiskais pamats.

- 52 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību akta juridiskā pamata izvēle ir jāpamato ar objektīvu informāciju, ko tiesa var pārbaudīt, tostarp ar šī tiesību akta mērķi un saturu (2009. gada 8. septembra spriedums lietā C-411/06 Komisija/Parlaments un Padome, Krājums, I-7585. lpp., 45. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2012. gada 19. jūlija spriedums lietā C-130/10 Parlaments/Padome, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 53 Ja attiecīgajā tiesību akta pārbaudē tiek atklāts, ka tam ir divi mērķi vai divas sastāvdaļas, un ja vienu no tiem var atzīt par galveno vai izšķirošo, bet otram ir tikai palīgraksturs, tad šis tiesību akts ir jāpamato tikai ar vienu juridisko pamatu, proti, ar to, ar ko ir saistīts galvenais vai izšķirošais mērķis vai sastāvdaļa (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Parlaments un Padome, 46. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2012. gada 6. septembra spriedumu lietā C-490/10 Parlaments/Padome, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 54 Izskatāmajā lietā, tā kā apstrīdētā lēmuma mērķis ir atļaut Savienības vārdā parakstīt Konvenciju, šis lēmums ir jāpārbauda, lasot to kopā ar Konvenciju.
- 55 Komisija, kuru atbalsta Parlaments, būtībā norāda, ka, ņemot vērā Konvencijas mērķi un saturu, apstrīdētais lēmums galvenokārt izriet no kopējās tirdzniecības politikas un pakārtoti – no iekšējā tirgus politikas. Padome, kā arī dalībvalstis, kas iestājušās lietā pēdējās minētās atbalstam, pretēji apgalvo, ka Konvencija gan tās mērķa, gan satura dēļ, un tātad apstrīdētais lēmums, galvenokārt ir saistīta ar šo pēdējo minēto politiku un pakārtoti – ar kopējās tirdzniecības politiku.
- 56 Šajā ziņā no LESD 207. panta 1. punkta, konkrētāk, no šīs tiesību normas otrā teikuma, saskaņā ar kuru kopējā tirdzniecības politika ietilpst “Savienības ārēj[ā] darbīb[ā]”, izriet, ka šāda politika attiecas uz tirdzniecību ar trešām valstīm, nevis uz tirdzniecību iekšējā tirgū (2013. gada 18. jūlija spriedums lietā C-414/11 *Daiichi Sankyo* un *Sanofi-Aventis Deutschland*, 50. punkts).
- 57 Turklāt atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai ar to vien, ka Savienības tiesību aktam var būt zināma iedarbība uz starptautisko tirdzniecību, nepietiek, lai secinātu, ka šis akts būtu pieskaitāms tiem, kas ietilpst kopējā tirdzniecības politikā. Savukārt Savienības tiesību akts ietilpst šīs politikas jomā, ja tas konkrēti attiecas uz starptautisko tirdzniecību tādā ziņā, ka šis akts galvenokārt ir domāts, lai veicinātu, atvieglotu vai reglamentētu šo tirdzniecību, un tieši un tūlītēji to ietekmē (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Daiichi Sankyo* un *Sanofi-Aventis Deutschland*, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 58 No tā izriet, ka tikai tādi Savienības tiesību akti, kuriem ir īpaša saikne ar starptautisko tirdzniecību, var ietilpt kopējās tirdzniecības politikas jomā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Daiichi Sankyo* un *Sanofi-Aventis Deutschland*, 52. punkts).
- 59 Izskatāmajā lietā, kā tas ir precizēts apstrīdētā lēmuma preambulas 3. apsvērumā, Konvencijā, uz kuras parakstīšanu Savienības vārdā attiecas šis lēmums, ir ieviestas tiesību normas, kas ir gandrīz identiskas tām, kuras ir paredzētas Direktīvā 98/84. Šādu identiskumu apliecina tostarp, pirmkārt, “aizsargāt[a] pakalpojumi[a]”, “ierobežota[s] piekļuve[s]”, “ierobežotas piekļuves iekārta[s]” un “nelegāla[s] iekārta[s]” definīciju, kas ietvertas attiecīgi Konvencijas un šīs direktīvas 2. pantā, līdzība un, otrkārt, aizliegto “nelikumīgo darbību” saraksts, kas ietverts attiecīgi šo pašu tiesību aktu 4. pantā.
- 60 Atbilstoši Skaidrojošā ziņojuma par konvenciju 11. punktam tās mērķis ir nodrošināt vienādu attiecīgo pakalpojumu minimālās aizsardzības līmeni visā Eiropā un tādējādi lietderīgi papildināt minēto direktīvu.
- 61 Saskaņā ar minētā skaidrojošā ziņojuma 10. un 13. punktā, kā arī Priekšlikuma lēmumam paskaidrojuma raksta 9. punktā ietvertajām norādēm nepieciešamība ar Konvenciju paplašināt Direktīvā 98/84 ieviesto tiesisko aizsardzību ārpus Savienības teritorijas ir izskaidrojama ar to, ka liels

- skaits Eiropas valstu, kuras nav Savienības dalībvalstis, var būt izejpozīcijās, no kurām paralēlā rūpniecība ražo, tirgo un izplata iekārtas, kas ļauj nelikumīgi piekļūt pakalpojumiem, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi, jo tajās nepastāv vai ir neefektīva tiesiskā aizsardzība pret šīm pirātisma darbībām.
- 62 Šajā kontekstā, kā tas ir uzsvērts gan Otrā ziņojuma par Direktīvu 98/84 2.4. un 4.2.4. punktā, gan Priekšlikuma lēmumam paskaidrojuma raksta 16. punktā, Konvencijas tādas parakstīšanas Savienības vārdā, kuras atļaušanu paredz apstrīdētais lēmums, mērķis ir veicināt plašāku šīs konvencijas ratificēšanu Eiropas Padomes dalībvalstīs.
- 63 Kā tas ir norādīts apstrīdētā lēmuma preambulas 5. apsvērumā, minētā parakstīšana tādējādi ir vērsta uz to, lai paplašinātu Direktīvas 98/84 noteikumiem analogisku noteikumu piemērošanu ārpus Savienības robežām un ieviestu pakalpojumu, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi, tiesības, kas piemērojamas visā Eiropas kontinentā.
- 64 Kamēr minētās direktīvas mērķis ir nodrošināt atbilstošu attiecīgo pakalpojumu tiesisko aizsardzību Savienības līmenī, lai veicinātu ar tiem saistīto tirdzniecību iekšējā tirgū, apstrīdētā lēmuma, atļaujot Konvencijas parakstīšanu Savienības vārdā, mērķis ir ieviest līdzīgu aizsardzību to Eiropas valstu teritorijā, kuras nav Savienības dalībvalstis, turklāt tas tiek darīts, lai pēdējās minētajās veicinātu minēto pakalpojumu sniegšanu, ko veic Savienības pakalpojumu sniedzēji.
- 65 Šādi izvirzītajam mērķim, kurš, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma preambulas apsvērumus, lasot tos kopā ar Konvenciju, ir uzskatāms par šī lēmuma galveno mērķi, tātad ir īpaša saikne ar starptautisko tirdzniecību, kas attiecas uz minētajiem pakalpojumiem, un šī saikne var attaisnot šī lēmuma saistību ar kopējo tirdzniecības politiku (skat. pēc analogijas iepriekš minēto spriedumu lietā *Daiichi Sankyo* un *Sanofi-Aventis Deutschland*, 58. un 60. punkts).
- 66 Iepriekš izklāstītā analīze netiek apšaubīta ar Padomes un dalībvalstu, kas iestājušās lietā, argumentāciju, saskaņā ar kuru Konvencijas 1. panta otrajā teikumā minētais līgumslēdzēju pušu tiesību aktu tuvināšanas mērķis parāda, ka apstrīdētais lēmums ir saistīts ar iekšējā tirgus politiku.
- 67 Kā izriet no Konvencijas 11. panta 4. punkta, Savienības dalībvalstis savās savstarpējās attiecībās piemēro pēdējās minētās tiesību normas un līdz ar to tās šajā Konvencijā paredzētās tiesību normas piemēro tikai tad, ja nav konkrēti attiecīgo jomu reglamentējošu Savienības tiesību normu. Šis noteikums apliecina, ka, tā kā dalībvalstu tiesību aktu tuvināšana konkrētajā jomā lielākoties ir notikusi jau ar Direktīvu 98/84, Konvencijas galvenais mērķis ir nevis uzlabot iekšējā tirgus darbību, bet paplašināt attiecīgo pakalpojumu tiesisko aizsardzību ārpus Savienības teritorijas un tādējādi veicināt starptautisko tirdzniecību attiecībā uz šiem pakalpojumiem. Konvencijas 1. pantā minētā līgumslēdzēju pušu tiesību aktu tuvināšana līdz ar to šķiet drīzāk esam līdzeklis Konvencijas mērķu īstenošanai, nevis pats tajā izvirzītais mērķis.
- 68 Runājot par Padomes un dalībvalstu, kas iestājušās lietā, argumentu, saskaņā ar kuru Konvencijas mērķis esot it īpaši aizliegt nelikumīgu iekārtu eksportu no Eiropas valstīm, kas nav Savienības dalībvalstis, uz Savienību, lai nodrošinātu iekšējā tirgus pareizu darbību, ir jāuzsver, ka ar šo īpašo mērķi, kuru atbalsta jau Direktīvas 98/84 4. panta pirmās daļas a) apakšpunktā noteiktais aizliegums, kas attiecas uz nelegālu iekārtu no trešām valstīm, tostarp Eiropas valstīm, kas nav Savienības dalībvalstis, importu Savienībā komerciālos nolūkos, nevar apšaubīt īpašas saiknes starp apstrīdēto lēmumu un kopējās tirdzniecības politiku esamību.
- 69 Gluži pretēji, nelikumīgu iekārtu eksporta uz Savienību aizlieguma pasākuma mērķis ir aizsargāt pēdējās minētās vispārējās intereses, un pēc savas būtības tas izriet no kopējās tirdzniecības politikas (šajā ziņā skat. 1975. gada 11. novembra atzinumu lietā 1/75, *Recueil*, 1355., 1364. lpp.; 1994. gada 15. novembra atzinumu lietā 1/94, *Recueil*, I-5267. lpp., 55., 63. un 71. punkts, kā arī 2006. gada 10. janvāra spriedumu lietā C-94/03 Komisija/Padome, Krājums, I-1. lpp., 46., 47. un 49. punkts).

- 70 Runājot par Francijas Republikas, Polijas Republikas un Zviedrijas Karalistes argumentu, saskaņā ar kuru atšķirībā no Direktīvas 98/84 Konvencija tās 6. un 8. pantā ietver noteikumus par aresta un konfiskācijas pasākumiem, kā arī līgumslēdzēju pušu starptautisko sadarbību, ir jānorāda, ka šo noteikumu mērķis vispārēji ir nodrošināt pakalpojumu, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi, tiesiskās aizsardzības efektivitāti visu minēto pušu teritorijās. Tādējādi tās atbalsta apstrīdētā lēmuma, lasot to kopā ar Konvenciju, galveno mērķi, kā tas ir izskaidrots šī sprieduma 62.–64. punktā.
- 71 Kā tas ir norādīts Priekšlikuma lēmumam paskaidrojuma raksta 14. punktā, minētie noteikumi, protams, ir domāti arī, lai, noskaidrojot minētās direktīvas 5. pantā paredzēto sankciju definīciju, uzlabotu iekšējā tirgus darbības nosacījumus. Kā to secinājumu 56. un 82. punktā norādīja ģenerāladvokāte, šim mērķim salīdzinājumā ar apstrīdētā lēmuma galveno mērķi tomēr ir papildu raksturs.
- 72 Runājot par Polijas Republikas un Zviedrijas Karalistes argumentu, kas attiecas uz juridiskā pamata, ko veido LESD 207. pants, nesaderību ar Konvencijā paredzēto aresta un konfiskācijas pasākumu apgalvoto krimināltiesisko raksturu, ir jānorāda, ka līdzās tam, ka Konvencijas šiem pasākumiem vēltie noteikumi neveido tās galveno mērķi un ka Konvencijas 5. un 6. pantā netiek prasīts, lai tajos norādītās sankcijas un pasākumi būtu vienīgi krimināltiesiska rakstura, šis arguments neizskaidro iemeslu, kura dēļ izskatāmajā lietā atbilstošo juridisko pamatu veidotu LESD 114. pants.
- 73 Visbeidzot, pretēji tam, ko tiesas sēdē apgalvoja Padome, Protokols (Nr. 21) par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju saistībā ar brīvības, drošības un tiesiskuma telpu un Protokols (Nr. 22) par Dānijas nostāju, kas pievienoti LES un LESD, nekādā ziņā nevar ietekmēt jautājumu par atbilstošo juridisko pamatu apstrīdētā lēmuma pieņemšanai.
- 74 Iespējamos piemērojamos protokolus nosaka tiesību akta juridiskais pamats, kura atbilstība atbilstoši šī sprieduma 52. un 53. punktā atgādinātajai judikatūrai tiek izvērtēta, ņemot vērā tādus objektīvus elementus kā akta galvenais vai izšķirošais mērķis un saturs, nevis otrādi.
- 75 Izskatāmajā lietā no iepriekš izklāstītās analīzes izriet, ka atbilstošais juridiskais pamats ir ar kopējo tirdzniecības politiku, kura protokolos Nr. 21 un Nr. 22 nav minēta, saistītais juridiskais pamats.
- 76 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētā lēmuma galvenajam mērķim ir īpaša saikne ar kopējo tirdzniecības politiku, kas tā pieņemšanai kā juridisko pamatu liek izmantot LESD 207. panta 4. punktu, lasot to kopā ar LESD 218. panta 5. punktu, un kas turklāt nozīmē, ka, piemērojot LESD 3. panta 1. punkta e) apakšpunktu, Konvencijas parakstīšana Savienības vārdā ietilpst Savienības ekskluzīvajā kompetencē. Turpretī iekšējā tirgus darbības nosacījumu uzlabošana šķiet ir tikai minētā lēmuma papildu mērķis, kas neattiecas to, ka lēmums tiek balstīts uz LESD 114. pantu.
- 77 Tā kā pirmais pamats ir pamatots, apstrīdētais lēmums līdz ar to ir jāatceļ, turklāt nav vajadzības izvērtēt otro Komisijas savas prasības atbalstam izvirzīto pamatu.

Par atcelšanas seku ierobežošanu

- 78 Saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu Tiesa, ja uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atceltā tiesību akta sekām jāuzskata par galīgām.
- 79 Izskatāmajā lietā atbilstoši apstrīdētā lēmuma 3. pantam tas ir stājies spēkā tā pieņemšanas dienā 2011. gada 29. novembrī.
- 80 Apstrīdētā lēmuma atcelšanas, neatstājot spēkā tā sekas, rezultātā tiktu apšaubīta Savienības veiktā Konvencijas parakstīšana 2011. gada 21. decembrī, lai gan Savienības kompetence parakstīt minēto konvenciju nevienā brīdī nav tikusi apšaubīta.

- 81 Tiesiskās noteiktības apsvērumi tādad attaisno to, ka Tiesa atstāj spēkā šī lēmuma sekas līdz jauna lēmuma saprātīgā termiņā, kas nedrīkst pārsniegt sešus mēnešus, pieņemšanai, balstoties uz atbilstošu juridisko pamatu, proti, LESD 207. panta 4. punktu, lasot to kopā ar LESD 218. panta 5. punktu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 82 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padomei spriedums ir nelabvēlīgs un Komisija ir prasījusi piespriet pēdējai minētajai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, jāpiespriež Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam Francijas Republika, Nīderlandes Karaliste, Polijas Republika, Zviedrijas Karaliste un Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **atcelt Padomes 2011. gada 29. novembra Lēmumu 2011/853/ES par to, lai Savienības vārdā parakstītu Eiropas Konvenciju par tiesisko aizsardzību pakalpojumiem, kas pamatojas uz ierobežotu piekļuvi vai nodrošina to;**
- 2) **atstāt spēkā Lēmuma 2011/853 sekas līdz brīdim, kad saprātīgā termiņā, kas nedrīkst pārsniegt sešus mēnešus, stāsies spēkā jauns uz atbilstošu juridisko pamatu balstīts lēmums;**
- 3) **Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus;**
- 4) **Francijas Republika, Nīderlandes Karaliste, Polijas Republika, Zviedrijas Karaliste un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]